

Ítélet-idők.

Időpont: Szentháromság utáni 25. vasárnap, 1956. november 18.

Alapige: Máté 24,15-28.

Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, a melyről Dániel próféta szólott, ott áll a szent helyen (a ki olvassa, értse meg): Akkor, a kik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre; A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen; És a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon: Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem is lesz soha. És ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember sem menekülhetne meg; de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok. Ha valaki ezt mondja akkor néktek: Ímé, itt a Krisztus, vagy amott; ne higyjétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is. Ímé eleve megmondottam néktek. Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjetek ki. Ímé a belső szobákban; ne higyjétek. Mert a miképen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugtáig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is. Mert a hol a dög, oda gyűlnek a keselyűk.

Ebben az igében keveredik egy sereg ítélet. Jézus mindenekelőtt a Jeruzsálem pusztulásában jelentkező ítéletről beszél, de szavaiba beleszövődik az utolsó ítélet, a világ nagy ítéletének napja is s a kettő között ott van az ember és a világ életében újra meg újra sokszor bekövetkező ítéletidőkről szóló tanítás. Nem olyan ítéletekről szól Jézus, amelyek már bekövetkeztek és nyilvánvalók, hanem olyanokról, amelyek még előttünk állnak és el vannak rejtve. Mondanivalóinak célja tehát nem történeti ismeretek nyújtása, még csak nem is a történelem eseményeiből levonható tanulságok megállapítása, hanem figyelmeztetés és felkészítés az előttünk álló ítéletidőkre. Ebből következik, hogy mondanivalójában nem a fenyegetés dörgedelme uralkodik, hanem a mentő szeretet, amely minket az ítéletidők viharában megtartani szeretne.

1. Mik az ítéletidők figyelmeztető jelei?

Mindenekelőtt az egyház elvilágiasodása. Így kezdi Jézus ebben az igében figyelmeztető szavait: „Mikor azért látjátok majd, hogy az a pusztító utálatosság, amelyről Dániel szólt, ott

áll a szent helyen.” /15. v./ Hogy ki, vagy mi az a pusztító utálatosság, amiről Jézus itt beszél s amelyről már Dániel próféta is szólt, sok fejtörésre adott már okot. Vannak, akik egy már megtörtént eseményre való utalásnak látják az egészet. Krisztus előtt 168-ban Antióchus Epifanes rendeletére felállították a jeruzsálemi templomban Zeusz pogány istennek a szobrát. Ezt a zsidók a templom megszenteltetésének tekintették. Nem tartották többé templomukat templomnak s az elnéptelenedett és pusztasággá lett. Vannak, akik egy, még a Jézus szavait hallgató emberek előtt álló eseményre gondolnak. A Krisztus utáni 39. esztendő telén Caligula császár a saját szobrát akarta felállíttatni a jeruzsálemi templomban s emiatt a zsidó népben óriási felháborodás támadt. Vannak, akik a pusztító utálatosság alatt a világ végén megjelenő Antikrisztusra gondolnak, aki majd Krisztusnak adja ki magát, csalhatatlanságot igényel s imádatot követel. Vannak akik nem egy személyre gondolnak, hanem más, a templomot megszenteltető s Isten és emberek előtt utálatossá tevő jelenségre, például azokra a pártharcokra, amelyeket a zsidók még a templomban is vívtak s amelyek bizony Isten előtt mindenképpen, de sok ember előtt is utálatossá tették a templomot. Vannak, akik a jeruzsálemi ostrom alkalmával a pogány római hadsereg zászlain lévő felségjelvénynek, a sasnak, a templomban való megjelenésére gondolnak. /28. v./ Akárhogyan nézzük is ezt a kérdést, mindenképpen az tűnik ki, hogy az ítélet az Isten házában kezdődik el. Az egyházba betolakodik a világ s ebben a házasságban nem a világ egyháziasodik el, hanem az egyház világiasodik el. Megtanulja a világ módszereit s bővületébe esik a világ célkitűzéseinek s uralkodni akar, nem pedig szolgálni. Ez az alapvető megromlása mindig az egyháznak, a tanításbeli rendszerint ennek folyománya. Valahányszor az egyház megszűnik egyház lenni, az mindig felvillanó vészjele az elkövetkezendő ítéletidőnek.

Az ítéletidők másik figyelmeztető jele a nagy nyomorúság. Jézus azt mondja: „Akkor nagy nyomorúság lesz, amilyen nem volt a világ kezdete óta mindeddig és nem is lesz soha”. /21. v./ Áll ez a zsidónép ítéletidejére, Jeruzsálem pusztulására is. Több mint egymillió pusztul el a háborúban éhség, járvány és kard által, 90.000-et hurcoltak el rabszolgaságra, százakat feszítettek keresztre.

Az utolsó ítélet napját megelőző idő is Jézus jövendölése szerint a nagy nyomorúság ideje, de a Jeruzsálem pusztulása és az utolsó idők nyomorúságai közötti időben is a nyomorúság és az ítéletidő mindig együtt jár. Nemcsak azért, mert Isten ítéletében mindig van büntetés és a büntetésben mindig van nyomorúság, hanem azért is, mert a nyomorúság elkeseredést, az elkeseredés forradalmat szül s a forradalmi idők mindig ítéletidők.

Minden nyomorúság, amelyen egy népnek, vagy az emberiségnek keresztül kell menni, figyelmeztetőjel arra, hogy az ítéletidő lépései egész közel kopognak már hozzánk.

Az ítéletidőkre figyelmeztető jelek közé tartoznak a hamis Krisztusok. Azt mondja Jézus: „Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet, a választottakat is”. /24. v./ A nyomorúság idején mindig nagy a veszedelem arra, hogy hamis Messiások támadnak s a könnyen hívők elkezdnek rajongani értük. Minél önteltebb egy ilyen hamis Messiás s minél vadabb az elképzelése, amellyel e világ nyomorúságát megoldani próbálja s minél lehengerlőbb és erőszakosabb a propagandája, annál nagyobb tömeg esküszik rá s adja fel önálló véleményét, szabad gondolkodását, vállalva az eléje tárt fanatikus megváltó eszméket. Vajon nem hitetnek-e el minket is ilyen hamis próféták? Ezek mind keselyűk – Jézus szavaival élve – a dög felett. „Mert ahol a dög, odagyűlnek a keselyűk”. /28. v./ Hogy a hegyek között valamelyik szakadék fenekén hol rejtőzik egy-egy oszladozó holttest, azt mindig elárulja az, hogy felette saskeselyűk keringenek a magasban.

2. Milyen magatartást kíván tőlünk Jézus az ítéletidőkben?

Ne jajveszékéljete, hanem imádkozzatek! Azt mondja ugyanis Jézus: „Jaj pedig a terhes és szoptató asszonyoknak azokon a napokon. Imádkozzatek, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon!” /19-20. v./ Elsősorban ne magunkért imádkozzunk. Világos, hogy szabad a magunk megmeneküléséért is imádkoznunk s szabad imádkoznunk Isten ítéletének enyhüléséért is, de Jézus azt köti szívünkre, hogy elsősorban másokért imádkozzunk. A nyomorúságba jutott embernek mindig nagy a kísértése arra az önző magatartásra, hogy csak magával törődjék. Jézus azt akarja, hogy saját életveszedelmünk közepette is tudjunk törődni másokkal. Jézus szívét összeszorítja az a gondolat, hogy mi lesz az ítéletidőkben a menekülő édesanyákkal és azokkal a kínos pedánsan kegyeskedő szombatosokkal, akik inkább elpusztulnak, semhogy megtörjék a szombatot. Szorongva gondol arra az eshetőségre, hogy a téli esős időszakban zúdul rá Izrael népére az ítéletidő s ez még jobban megnöveli nyomorúságát s pusztítja sorait.

Veszedelemek idején példát mutatunk-e a másokkal törődő önzetlen szolgálatra s a közbenjáró imádság csendességére, vagy együtt jajveszékélünk a többiekkel? Ne kísérsétek Istent, hanem meneküljetek! Ezt is parancsolja Jézus: „Akik Judeában lesznek, fussanak a hegyekre”. /16. v./ A maradás nem mindig hősiesség s a menekülés nem mindig gyávaság. Ezt a kérdést az Istennek való engedelmesség szempontjából kell néznünk. Ne hősködjünk, mikor Isten még el akar rejteni minket, de ne is bujkáljunk akkor, mikor Isten elérkezettnek látja a vértanúság idejét. Egy hegyen mindig van számunkra óvóhely az ítéletidők idején: a Golgotha hegyén!

Ne töprengjeteK, hanem cselekedjeteK! Ítéletidők idején nincs idő sok töprengésre. „A ház tetején levő ne szálljon alá, hogy házából valamit kivigyen és a mezőn levő ne térjen vissza, hogy az ő ruháját elvigye” – mondja Jézus. /17-18. v./ Mikor Isten meg akar menteni, akkor a menekülés tempóját nem szabad befolyásolnunk. Isten jobban tudja, miért sűrget. Aki visszatér, vagy akárcsak vissza is néz az Isten által megítélt világra, úgy jár mint Lót felesége: Isten kimentette, mégis elpusztult a halálraítéltekkel együtt.

Ne csináljateK pánikot, hanem bízzateK és terjesszeteK a reménységet!

Jézus nagyon komoly szavakkal festi le az ítéletidő nyomorúságát, de vele egy mondatban, szinte egy lélegzetre mondja el a maga reménységét is, mikor így szól: „Ha azok a napok meg nem rövidíttetnének, egyetlen ember se menekülhetne meg, de a választottakért megrövidíttetnek majd azok a napok”. /22. v./ A választottak, akikért a nyomorúság idejét Isten megrövidíti, Isten gyermekei, a hívők, akik pedig maguk is abban a veszedelemben vannak, hogy hamis Krisztusok elhitethetik őket. /24. v./ Reájuk való tekintettel rövidül meg az ítéletidő, csak addig tart, míg a választottak bírják, de amíg tart, addig a választottaknak bírniok kell, mert Isten senkit sem enged feljebb kísérteni, mint elszenvedheti. /I. Kor. 10,13./

Ne felejséteK el, hogy az ítéletidőkön át Jézus Krisztus jön felénk!

Ezt mondja ugyanis Jézus: „Amiképpen a villámlás napkeletről támad és ellátszik egész napnyugatig, úgy lesz az emberfiának eljövele is”. /27. v./ Persze ez a tudat nem mindenkinek örvendetes. Van, aki ettől még jobban fél, mint magától a pusztító ítéletidőtől, de a megváltottak felemelik fejüket, mikor arra gondolnak, hogy elközelgett teljes váltságuk ideje. Mikor Jézus a hullámzó tengeren a tanítványok csónakja felé ment, előbb azt hitték, hogy kísértet és megijedtek Tőle, de azután, mikor megszólalt, egyszerre megteltek bizalommal és örömmel. Lehet, hogy te is ott hányódsz most az élet viharzó tengerén s küszködsz szembefújó széllel elsöpörni készülő hullámokkal, de ne felejtsd el, hogy ezeken keresztül is Jézus jön feléd, aki e világnak ítélő bírása, de a hívőnek Megváltója. Pusztulást hoz-e rád az ítéletidő, vagy Megváltódat hozza közelebb hozzád? Ámen.